

Motivația și pregătirea pentru misiune

De memorat: Luca 24:44

Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”

Sabat după-amiază

Pavel le-a scris locuitorilor din Filipi: „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții, din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, din duh de ceartă, vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci ca să mă adauge un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura” (Filipeni 1:15-18).

Ce cuvinte categorice! Fie „de ochii lumii, fie din toată inima”, Hristos este predicat – și aceasta era ceea ce conta pentru Pavel. Totuși, ideal ar fi ca motivele noastre pentru predicarea lui Hristos, pentru misiune, pentru prezentarea Veștii Bune în fața altora să izvorască din iubire și din adevăr – nu din ambiție egoistă, invidie sau ceartă.

Care sunt, așadar, motivațiile pentru predicarea lui Hristos și care sunt modurile în care ne putem pregăti în această direcție?

În această săptămână vom analiza câteva evenimente din biserica timpurie care ne pot oferi îndrumare în aspecte cruciale ale misiunii contemporane.

Duminică, 5 noiembrie

Împărtășirea Veștii Bune

Întrebarea 1: Citește Luca 24:1-12. Care a fost reacția celor care au auzit despre Hristos cel înviat?

Luca 24:1-12.

1. În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis-de-dimineață și au adus miresmele pe care le pregătiseră.
2. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt,
3. au intrat înăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus.

4. Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare.
5. Îngrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ. Dar ei le-au zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?”
6. Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea,
7. când zicea că: „Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învie.”
8. Și ele și-au adus aminte de cuvintele lui Isus.
9. La întoarcerea lor de la mormânt, au povestit toate aceste lucruri celor unsprezece și tuturor celorlalți.
10. Cele ce au spus aceste lucruri apostolilor erau: Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacov, și celelalte care erau împreună cu ele.
11. Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme și nu le credeau.
12. Dar Petru s-a sculat și a dat fuga la mormânt. S-a plecat și s-a uitat înăuntru, dar n-a văzut decât fâșiile de pânză care stăteau pe pământ; apoi a plecat acasă, mirat de cele întâmplate.

Duminică dimineața devreme după moartea lui Isus, un grup de femei a mers la mormânt. Pentru că se așteptau să găsească un mormânt încă sigilat, ele au fost șocate când au descoperit că mormântul era gol. Neștiind ce să facă, s-au speriat când li s-au arătat doi bărbați în haine strălucitoare. Însă acei bărbați aveau un mesaj pentru ele. Amintindu-le de cuvintele lui Isus, aceștia le-au spus femeilor că Isus înviase într-adevăr așa cum spusese. Pline de bucurie la auzul veștii, femeile s-au întors repede acolo unde se aflau ucenicii și mulți dintre adepții lui Isus și le-au spus ceea ce văzuseră și auziseră, pentru că nu mai puteau de bucurie. Adică le împărtășeau altora ceea ce aflaseră despre Hristos.

Îți poți imagina cum trebuie să se fi simțit acele femei? Tocmai avuseseră o experiență extraordinară, care cu siguranță le umpluse de venerație, dar ucenicii le-au catalogat drept „basmă” și nu voiau să creadă. Totuși, Petru a fugit la mormânt să vadă cu ochii lui.

În cazul lui Petru – și al multora dintre noi – există o ezitare în acceptarea unui lucru doar pentru că l-a zis altcineva. Deși le luase în serios pe femei, Petru nu a putut să le împărtășească experiența decât mai târziu. La început nu a avut parte decât de un mormânt gol, care, așa cum spune Luca, l-a lăsat „mirat de cele întâmplate” (Luca 24:12). Experiența lui la mormânt nu a fost aceeași cu cea a femeilor.

De îndată ce au auzit vestea despre Isus, aceste femei au vrut să o împărtășească altora. Ce motivație mai importantă ar putea exista pentru misiune decât aceea de a le face altora cunoscut ce a făcut Isus pentru noi personal? Ce ne poate inspira mai mult decât răspândirea veștii bune cu

privire la salvarea prin Isus, singura speranță pe care o are oricare dintre noi? Desigur, avem nevoie de o experiență personală cu Dumnezeu înainte să o putem împărtăși altora. Dorința noastră de a împărtăși cu alții ceea ce iubim foarte mult trebuie să fie o parte esențială a motivației noastre pentru misiune. La urma urmei, nu putem împărtăși ceea ce noi înșine nu avem, nu-i așa?

Care sunt experiențele pe care le-ai avut când ai înțeles prezența lui Dumnezeu și realitatea iubirii Sale? De ce sunt acele ocazii atât de prețioase pentru tine și cum te motivează să le duci și altora Vestea Bună?

Luni, 6 noiembrie

O bază profetică

Întrebarea 2: Citește Luca 24:36-49. Ce s-a întâmplat aici și de ce a fost aceasta o experiență esențială pentru apostoli?

Luca 24:36-49

36. Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”
37. Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh.
38. Dar El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă?”
39. Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.”
40. (Și, după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.)
41. Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare?”
42. I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere.
43. El le-a luat și a mâncat înaintea lor.
44. Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinescă tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”
45. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.
46. Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învie a treia zi dintre cei morți.
47. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.
48. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.
49. Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”

La început, de frică, ucenicilor nu le-a venit să creadă. Apoi, după ce L-au văzut pe Isus și au fost asigurați că El era într-adevăr în viață, ucenicilor tot nu le-a venit să creadă, dar *de bucurie* (Luca 24:41). Ai considerat vreodată că ceva era prea bun ca să fie adevărat? Aceasta a fost experiența ucenicilor și a celorlalți din camera de sus. Dacă Isus i-ar fi lăsat doar cu această experiență, era posibil ca după plecarea Lui credința lor să nu fi fost de durată. În timp, puterea experienței ar fi putut să se estompeze; aveau să uite sau poate chiar să înceapă să o pună la îndoială. Prin urmare, Isus nu S-a limitat doar să le arate cicatricile Sale și să mănânce pește în fața lor. Ci El i-a dus la Cuvânt și le-a arătat baza profetică a lucrării și slujirii Sale. Adică, indiferent cât de măreață ar fi fost experiența lor cu El, Isus tot voia ca credința lor să se întemeieze pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Citește Luca 24:44.

Luca 24:44

44. Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”

Și aici găsim o motivație puternică pentru mărturie, pentru misiune: Cuvântul lui Dumnezeu. Isus știa că, pentru a le consolida experiența, ucenicii trebuiau să înțeleagă de ce fusese nevoie ca El să moară și ce însemna învierea Lui. Aveau nevoie ca perspectiva lor asupra lumii să se reorienteze, dinspre împărăția politică și pământească spre marea soluție pentru păcat și biruința lui Hristos asupra morții. Evanghelia însemna mult mai mult decât dobândirea suveranității politice pentru Israel. Evanghelia dezvăluia biruința lui Hristos asupra lui Satana și garanta că într-o zi toată răutatea din lume avea să fie distrusă, că pământul avea să fie creat din nou, că Dumnezeu avea să fie în mijlocul poporului Său. El „le-a deschis mintea” (Luca 24:45) pentru a înțelege aceste adevăruri pe care trebuiau să le împărtășească lumii.

Experiențele noastre cu Isus nu pot sta în picioare fără a avea la bază Cuvântul Său, inclusiv profețiile cu trimitere la istorie și la evenimentele legate de prima și a doua venire a lui Isus. Înțelegând pe deplin aceste adevăruri, putem fi pregătiți și motivați pentru misiune.

Cât de bine cunoști profețiile care vorbesc despre Hristos, atât la prima, cât și la a doua Lui venire? Mai ales în zilele finale, de ce trebuie să avem o bază puternică în Cuvântul lui Dumnezeu, inclusiv în profeții, și de ce este înțelegerea lor atât de importantă, mai ales pentru misiune?

Așteptarea și misiunea

Luca 24 se încheie cu înălțarea Domnului Isus la cer (Luca 24:50-53). Dar acesta nu este sfârșitul narațiunii. Luca o continuă în cartea Faptele apostolilor. Chiar înainte de înălțarea Lui la cer, Isus le-a dat ucenicilor o misiune, o făgăduință și indicații precise să aștepte în Ierusalim o „putere de sus” (Luca 24:49; vezi și Faptele 1:4-8). Isus i-a îndemnat pe ucenici să aștepte în Ierusalim până când El Își va fi împlinit promisiunea de a le trimite „făgăduința Tatălui” (pe Duhul Sfânt).

Întrebarea 3: Citește Faptele apostolilor 1:12-26. Ce făceau ucenicii, acum în număr de 120 de bărbați și femei, în timp ce așteptau?

Faptele apostolilor 1:12-26

12. Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua Sabatului.
13. Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zelotul și Iuda, fiul lui Iacov.
14. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.
15. În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților – numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci – și a zis:
16. „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuza celor ce au prins pe Isus.
17. El era din numărul nostru și era părtaș al aceleiași slujbe.
18. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiurii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc și i s-au vărsat toate măruntaiele.”
19. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: „Acheldama”, adică: „Ogorul sângelui.” –
20. În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!” și: „Slujba lui s-o ia altul!”
21. Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi,
22. cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.
23. Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iust, și pe Matia.

24. Apoi au făcut următoarea rugăciune: „Doamne, Tu care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales
25. ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda ca să meargă la locul lui.”
26. Au tras la sorți, și sorțul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.

Isus le dăduse ucenicilor o misiune clară: trebuiau să fie martorii Lui în lume. Așa că, în timp ce așteptau, se pregăteau pentru misiune în două moduri. În primul rând, Luca spune că stăruiau în rugăciune și în cereri. Nu era nicio îndoială în mintea lor cu privire la ce fel de misiune le încredințase Isus și fiecare dintre ei acceptase acea misiune. Lucrul acesta i-a inspirat să se unească în rugăciune. Luca nu precizează pentru ce se rugau, dar cu siguranță cereau înțelepciune, putere și curaj să ducă împreună la îndeplinire această misiune. Ce exemplu pentru noi!

Al doilea lucru făcut în timp ce așteptau a fost să se pregătească logistic pentru misiune. Iuda Îl trădase pe Isus trimițându-L la moarte, apoi își luase propria viață. Astfel rămăsese un loc liber printre cei 12. Așa că, în timp ce așteptau, ucenicii au căutat călăuzirea lui Dumnezeu și au ales un înlocuitor. De fapt, ucenicii se organizau și făceau planuri pentru a-și începe misiunea. În luarea acestor decizii, Petru a jucat un rol de conducere. Nimeni nu a pus la îndoială decizia lui; toți au văzut în ea o dovadă de înțelepciune de la Dumnezeu. Toți înțelegeau și credeau că Dumnezeu acționa în mijlocul lor. Timpul lor de așteptare nu a fost un timp de leneveală, ci a fost bine folosit și orientat în acțiuni legate de misiune.

În timp ce așteptăm revărsarea Duhului Sfânt care să ne ajute să definitivăm marea misiune a lui Dumnezeu, trebuie să ne unim pentru a ne încuraja unii pe alții (Evrei 10:24,25), rugându-ne pentru Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. De asemenea, ar trebui să ne aliniem atât noi, cât și biserica noastră la ceea ce are prioritate pentru Dumnezeu – salvarea celor pierduți.

Cum poți învăța să aștepti înaintea Domnului și să nu îți pierzi credința între timp? Cum îți poți folosi cel mai bine timpul de așteptare, așa ca ucenicii?

„Pe care voi L-ați răstignit”

Întrebarea 4: Citește Faptele apostolilor 2:1-41. Ce s-a întâmplat cu ucenicii ca rezultat al primirii Duhului Sfânt la Cincizecime?

Faptele apostolilor 2:1-41

1. În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.
2. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei.
3. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.
4. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.
5. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.
6. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui.
7. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni?”
8. Cum, dar, îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?
9. Parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia,
10. Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliti,
11. cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!”
12. Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?”
13. Dar alții își băteau joc și ziceau: „Sunt plini de must!”
14. Atunci Petru s-a sculat în picioare, cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele!
15. Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.
16. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel:
17. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise!
18. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.

19. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum;
20. soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.
21. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”
22. Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți;
23. pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.
24. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.
25. Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.
26. De aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde:
27. căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.
28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.”
29. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.
30. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,
31. despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul Lui nu va vedea putrezirea.
32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui.
33. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.
34. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea,
35. până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”
36. Să știți bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”
37. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?”

38. „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.
39. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.”
40. Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.”
41. Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.

Ucenicii au început să vorbească în alte limbi „după cum le dădea Duhul să vorbească” (Faptele 2:4). Esențial aici este că Dumnezeu i-a dat putere fiecărei persoane spre binele celor necredincioși. Binecuvântarea nu era doar în propriul beneficiu. Era o binecuvântare care să îi pregătească pentru cer sau o binecuvântare care să le faciliteze activitatea într-o limbă străină. Binecuvântarea le-a fost dată pentru îndeplinirea misiunii lui Dumnezeu pentru cei pierduți. Astăzi, Dumnezeu Își cheamă urmașii să își folosească darurile personale spre binele misiunii Sale pentru cei necredincioși. Ne-au fost date daruri: Ce chemare mai mare la misiune să existe decât aceea de a folosi ce ne-a fost dat, pentru a ajunge la alții?

Revărsarea Duhului Sfânt a avut ca rezultat pocăirea multor oameni de respingerea lui Mesia, căci fără îndoială unii dintre ei se aflaseră în Ierusalim când El murise. Gândește-te la forța acestei situații: Petru i-a acuzat pe unii dintre ei că L-au răstignit pe Hristos. Evident, aceștia au realizat ce făcuseră și, fiind condamnați, au strigat: „Fraților, ce să facem?” (Faptele 2:37).

Da, până și ei au primit iertarea. „Pocăiți-vă [...] și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele 2:38).

Lucrând împreună, în armonie cu Duhul Sfânt și unii cu alții, acești urmași ai lui Isus au predicat pocăința și iertarea păcatelor – până și celor care ar fi putut fi implicați direct în răstignirea lui Isus. Aceasta este puterea Evangheliei. Dacă nici acest mesaj nu ne motivează la misiune, atunci ce să ne mai motiveze? Suntem chemați să-i prezentăm lumii Evanghelia, unei lumi păcătoase, decăzute, corupte, cu oameni păcătoși, decăzuți și corupți. Treaba noastră nu este să judecăm, treaba noastră este să dăm mărturie despre puterea salvatoare a lui Isus.

Până și complicilor la moartea lui Isus le-a fost oferită mântuirea. De ce această idee ar trebui: (1) să ne încurajeze în privința propriei noastre persoane și (2) să ne încurajeze să le dăm altora mărturie, indiferent cât de răi ar părea să fie?

Joi, 9 noiembrie

O ipostază a bisericii primare

Întrebarea 5: Citește Faptele 2:41-47. Ce imagini ale bisericii primare te impresionează aici?

Faptele 2:41-47

41. Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.
42. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.
43. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne.
44. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște.
45. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.
46. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.
47. Ei laudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.

Capitolul 2 din Faptele apostolilor se încheie cu un tablou frumos al bisericii timpurii. Versetul 41 spune că aceia care erau botezați „s-au adăugat” la numărul ucenicilor. Am putea înțelege de aici că cineva a făcut calculul și a adunat numărul noilor credincioși cu numărul credincioșilor existenți, făcând un total al membrilor. Însă aceasta este o înțelegere superficială. Cuvintele din original transmit printre rânduri ideea că acești credincioși nou-botezați au devenit parte din grup ca egali.

O funcție de bază a bisericii creștine timpurii era ucenicia – facerea de ucenici. Noii membri care se alăturau grupului erau pregătiți ca ucenici în trei moduri. În primul rând, le erau prezentate în continuare învățătura apostolilor și legătura frățească. Cuvintele „învățătura apostolilor” și „legătură frățească” din Faptele 2:42 înseamnă literal „instruire” și „cooperare”. Predicarea apostolilor corecta credințele eronate și oferea noi explicații pentru ceea ce oamenii vedeau și experimentau, însă nu îi învăța și cum să trăiască acel nou adevăr în viața lor. Aplicarea adevărului la viața celui nou-convertit avea loc în cadrul relației, ca parte a grupului. Noii

credincioși erau pregătiți cu atenție și în mod conștiincios atât prin învățare directă, cât și prin participarea la viața de zi cu zi a celorlalți credincioși, totul sub supravegherea și conducerea apostolilor, maturi și bine ancorați din punct de vedere spiritual.

A le spune oamenilor ce să facă, dar nu și cum să facă lucrul respectiv înseamnă o predicare slabă. Chiar dacă cineva citește cărți despre cum să acționeze sau ascultă predici care îi explică ce și cum să facă, nimic nu poate înlocui faptul de a-i vedea pe oameni acționând și apoi de a le urma exemplul. Pavel știa lucrul acesta și și-a îndemnat frații de credință să îi urmeze exemplul, așa cum el urma exemplul lui Isus (1 Corinteni 11:1). Când alții te pot vedea și pot urmări realitatea experienței tale cu Hristos, acest lucru va avea un impact și asupra lor.

Implică-te! Gândește-te la o persoană din viața ta pe care ai vrea să o vezi credincioasă. Roagă-te în fiecare zi pentru ca acea persoană să aibă o experiență personală cu Isus. Ce altceva mai mult ai putea face?

Implică-te și mai mult! Cine este ucenicul pe care tu îl conduci la o relație cu Isus? Caută moduri prin care respectiva persoană să aibă o legătură frățească cu ceilalți credincioși.

Vineri, 10 noiembrie

Un gând de încheiere

Misiunea noastră trebuie să vină dintr-o profundă iubire și recunoștință pentru ceea ce a făcut și face Isus în viața noastră. Oricare altă motivație este greșită. A rămâne în Cuvânt și în armonie cu Cuvântul este cheia misiunii și evanghelizării de succes.

„Viața noastră trebuie să fie strâns legată de Hristos. Trebuie să primim continuu putere de la El, să ne împărtășim din Pâinea vie care S-a coborât din cer, să bem din fântâna mereu proaspătă a vieții și să transmitem mai departe, fără încetare, comorile ei abundente. Dacă Îl păstrăm pe Domnul în atenția noastră, îngăduind inimii noastre să-și exprime mulțumirea și laudele la adresa Lui, viața noastră religioasă își va păstra o stare de vigoare continuă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu, ca și când am vorbi cu un prieten. El ne va descoperi tainele Sale în mod personal. Adesea vom trăi un simțământ fericit al prezenței Domnului Isus și ne va arde la suflet pe măsură ce Domnul ne va atrage tot mai aproape de El, stabilind o relație de comuniune cu noi, așa cum a făcut cu Enoh. Când creștinul va avea cu adevărat această experiență, în viața lui se vor vedea o simplitate, o umilință, o blândețe și o smerire a inimii care le vor arăta tuturor celor cu care se va asocia că a fost cu Isus și că a învățat de la El” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 129, 130).